

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **REALMEDIA s.r.o.**, IČO: 607 216 77, se sídlem Bellova 504/1, Brno, zastoupený Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou se sídlem Lipová 5a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 A 169/2017 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 A 169/2017 – 90, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) výrokem I. odmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím v zakrytí 25 reklamních ploch žalobce nacházejících se na 7 víceplošných reklamních zařízeních, umístěných při ulici Hněvkovského v Brně na pozemcích p. č. 562/1, p. č. 559 a p. č. 558/3 v k. ú. Komárov, obec Brno, k němuž došlo dne 29. 11. 2016; a výrokem II. zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím v zakrytí 25 reklamních ploch žalobce nacházejících se na 7 víceplošných reklamních zařízeních, umístěných při ulici Hněvkovského v Brně na pozemcích p. č. 562/1, p. č. 559 a p. č. 558/3 v k. ú. Komárov, obec Brno, k němuž došlo ve dnech 3. a 4. 8. 2017.

[2] Předmětná reklamní zařízení jsou umístěna v úseku 2.264 až 2.490 km provozního staničení silnice vpravo ve směru staničení předmětné silnice (dle silniční databanky – stav k 1. 7. 2015). Žalobce v žalobě trval na tom, že na základě rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Jih, Odboru výstavby a územního plánování ze dne 21. 12. 1992, č. j. Ú

4009/92 (dále jen „stavební povolení“), má řádné povolení pro zřízení a provozování reklamních zařízení. Rovněž poukázal na souhlas Policie České republiky, Městského ředitelství Brno, Dopravního inspektorátu, (dále jen „souhlas Policie České republiky“), který je jako závazné stanovisko součástí stavebního povolení a jímž byly splněny zájmy v oblasti dopravy. Provozování reklamních zařízení tak měl povoleno před účinností zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), proto se dovolával i ochrany svých práv nabytých v dobré víře.

[3] Žalobce nesouhlasil s tím, že ochranné pásmo dle § 30 zákona o pozemních komunikacích se nachází v úseku silnice I/41 v místech, kde jsou umístěna jeho reklamní zařízení. Dotčené území bylo totiž souvisle zastavěným územím, na které nelze ochranné pásmo použít. Namítal, že žalovaný úvahu o existenci ochranného pásma neodůvodnil. Uvedená tvrzení prokazoval odborným posudkem Ing. Libora Jacka ze dne 20. 1. 2017.

[4] Krajský soud výrokem I. žalobu ve věci žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu ze dne 29. 11. 2016 odmítl pro opožděnost dle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v relevantním znění (dále jen „s. ř. s.“), a výrokem II. žalobu ve věci žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu ve dnech 3. a 4. 8. 2017 zamítl.

[5] Krajský soud v části rozsudku odůvodňujícím výrok II. zdůraznil, že žalobce příslušná povolení silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamních zařízení v ochranném silničním pásmu nikdy neměl, neboť tato se původně nacházela v souvisle zastavěném území obce. Na základě novelizace zákona o pozemních komunikacích, provedené zákonem č. 152/2011 Sb. a účinné dnem 1. 7. 2011, však došlo ke změně, kterou se žalobcova reklamní zařízení včlenila do silničního ochranného pásma. Tvrzení žalobce o jeho dobré víře a legitimním očekávání ohledně provozování reklamních zařízení krajský soud odmítl právě s odkazem na absenci příslušných povolení. Upozornil, že žalovaný k zakrytí reklamních zařízení žalobce ve dnech 3. a 4. 8. 2017 přistoupil po více než šesti letech poté, co nabyla účinnosti nová právní úprava vymezení zastavěného území obce. Navíc žalobce, který dlouhodobě podniká v oboru, si musel být vědom příslušných legislativních změn. Krajský soud dospěl k názoru, že výzva k odstranění reklamních zařízení byla vydána řádně dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, tudíž žalobce byl povinen nejdéle do 27. 7. 2016 reklamní zařízení odstranit, což neučinil; proto byl žalovaný oprávněn žalobcova reklamní zařízení zakrýt.

[6] Krajský soud se taktéž podrobně a pečlivě zabýval vývojem právní úpravy regulující zřízení a provozování reklamních zařízení. Připustil, že přechodná ustanovení k novele provedené zákonem č. 196/2012 Sb. s účinností od 1. 9. 2012 stanovila pětileté období možného provozu reklamních zařízení na základě dřívějších povolení silničního správního úřadu. Nelze však dovozovat, že by tím byl nadále připuštěn provoz reklamních zařízení podle „historických“ povolení, která nadto v případě žalobce ani nebyla vydána silničním správním úřadem. Zdůraznil, že žalobce své oprávnění provozovat reklamní zařízení odvozuje toliko od stavebního povolení na dobu neurčitou z roku 1992. Stavební povolení však není příslušným povolením vydaným silničním správním úřadem. Vysvětlil, že k žalobcem předloženému znaleckému posudku ze dne 20. 1. 2017 nepřihlédl, jelikož znalec v něm nesprávně vychází z pojmu „zastavěné území“ dle stavebního zákona, což se

pokračování

nekryje s pojmem „souvisle zastavěné území obce“ dle zákona o pozemních komunikacích. Na podporu svých závěrů odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 – 84, a uzavřel, že žalovaný postupoval plně v intencích zákona a v souladu se zásadami zakotvenými ve správním řádu.

II.

Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost jen proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu, tj. proti výroku o zamítnutí žaloby a navazujícímu výroku o náhradě nákladů řízení.

[8] Stěžovatel jako zásadní kasační námitku označil řádné nevypořádání se krajským soudem s podstatným důkazem v řízení, a to se souhlasem Policie České republiky z roku 1992. Přitom již z žaloby bylo patrné, že za právně významný pro posouzení věci považuje souhlas Policie České republiky. Existence souhlasu Policie České republiky má vliv na posouzení jeho dobré víry ve vztahu k provozování reklamních zařízení před účinností zákona o pozemních komunikacích. Vysvětlil, že v roce 1992 považoval Policii České republiky, Dopravní inspektorát, za kompetentní orgán na úseku silničního provozu. Jak souhlas Policie České republiky, tak stavební povolení, proto pokládal za zcela dostačující povolení ke zřízení a provozování reklamních zařízení.

[9] Stěžovatel nesouhlasil s tím, že se krajský soud nezabýval právní úpravou problematiky reklamních zařízení před účinností zákona o pozemních komunikacích.

[10] Namítal, že odůvodnění napadeného rozsudku je přes svou obsáhlost nepřesvědčivé, nesprávné, neobjektivní, nedostatečné, kdy tyto vady dosahují takové intenzity, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

[11] Za poněkud zavádějící považoval názor krajského soudu, že neuplatnil žádné konkrétní námitky proti mapovému podkladu, jímž byla vymezena silniční ochranná pásma. Jím uplatněné výtky směřovaly proti tomu, že u mapového podkladu není uvedeno, kým byl zpracován; kdy se tak stalo; kdo odpovídá za správnost; kdy bylo provedeno místní šetření za účelem zaměření. Přestože se jedná o formální námitky, měl se s nimi krajský soud vypořádat. Uvedl, že ani krajským soudem opatřené mapové podklady z internetu nelze považovat za spolehlivé a jednoznačně přezkoumatelné, proto navrhoval ustanovit soudního znalce z oboru dopravy.

III.

Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření zcela ztotožnil s právním názorem krajského soudu v napadeném rozsudku. Zdůraznil, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že souhlas Policie České republiky je povolením silničního správního orgánu ve smyslu čl. II. odst. 2 přechodných ustanovení k zák. č. 196/2012 Sb., nýbrž se podle něj mělo jednat o závazné stanovisko.

[13] Žalovaný vysvětlil, že v roce 1992 byly silniční správní orgány vypočteny v § 3 odst. 1 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zák. č. 135/1961 Sb.“), přičemž Policie České republiky mezi nimi uvedena nebyla. Dále § 11 zák. č. 135/1961 Sb. upravoval možnost povolovat reklamní zařízení i v silničních ochranných pásmech silničními správními orgány. Pro stěžovatelem provozované reklamní zařízení však nebyla žádná takováto výjimka udělena.

[14] Odmítl i námitky stěžovatele směřující proti mapovému podkladu. Upozornil, že silniční ochranné pásmo vzniká přímo ze zákona o pozemních komunikacích; pro jeho zřízení tak není potřeba vydání žádného správního aktu či zakreslení. Žalovaný toliko z vykreslení silničního ochranného pásma zjistil, že se stěžovatelova reklamní zařízení v daném pásmu nachází. Vykreslení bylo provedeno v souladu s § 30 zákona č. 13/1997 Sb. a s metodickou příručkou Ministerstva dopravy „Reklamní zařízení“. Výtky stěžovatele týkající se neuvedení osoby, která je zpracovala, kdy se tak stalo a kdo odpovídá za správnost, posoudil jako zcela irelevantní.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstatou sporu je zejména, zdali stěžovatel disponuje řádným povolením provozovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu dle § 31 odst. 1, 4 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném po novele č. 152/2011 Sb.

[18] K žalobcem tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného, tj. k zakrytí jeho reklamních zařízení mělo dojít ve dnech 3. a 4. 8. 2017. Dle § 31 odst. 1, 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu musí být povoleno příslušným silničním správním úřadem. Před tím, než takovéto povolení příslušný silniční správní úřad vydá, je zapotřebí mimo jiné získat předchozí souhlas Policie České republiky. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad*

pokračování

zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. K problematice posouzení výzvy ve smyslu citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, č. 1764/2009 Sb. NSS s tím, že konkrétněji se k ní Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozhodnutí ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 – 39 tak, že „... jde o faktický zásah, resp. pokyn správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., nikoliv o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“

[19] Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do novely č. 152/2011 Sb., souvisle zastavěným územím obce (dále jen „území“) je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více staveb, b) mezi jednotlivými stavbami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých staveb (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy staveb, spolu se stranami upravených půdorysů staveb, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy. Zákonem č. 152/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2011 ke změně výše uvedené definice souvisle zastavěného území v písm. a) tak, že *na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí.*

[20] Novela č. 152/2011 Sb. změnila definici souvisle zastavěného území obce uvedenou v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Touto novelou došlo ke změně vzájemného vztahu souvisle zastavěného území obce a ochranného pásma pozemní komunikace, čímž se stěžovatelova reklamní zařízení s účinností od 1. 7. 2011 nově nachází v silničním ochranném pásmu.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Stěžovatel tuto nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že se krajský soud nikterak nevypořádal s podstatným důkazem uvedeným v žalobě, a to se souhlasem Policie České republiky.

[22] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[23] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelem, že by v žalobě jako právně významný důkaz ve věci označil souhlas Policie České republiky. Naopak z textu žaloby je zřejmé, že stěžovatel za zásadní listinu, od níž odvozuje řádné povolení reklamních zařízení, považuje toliko stavební povolení (viz část II., odstavec druhý žaloby). Souhlas Policie České republiky stěžovatel v žalobě uplatnil jen podpůrně, když jej vymezil jako závazné stanovisko pro vydání stavebního povolení. Je pravdou, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konkrétně souhlas Policie České republiky nezmínil. Z odůvodnění napadeného rozsudku však vyplývá, že krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovatel nedisponuje žádným povolením vydaným příslušným silničním správním orgánem ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel sám v žalobě uvedl, že souhlas Policie České republiky je součástí stavebního povolení, a krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí správně zaměřil na posouzení předmětného stavebního povolení. Nicméně z textu odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud zabýval veškerými listinnými důkazy, které měl v řízení k dispozici. Nejvyšší správní soud tedy shledává odůvodnění napadeného rozsudku za přesvědčivé a zcela dostačující, neboť se v něm krajský soud řádně vypořádal se zásadní námitkou stěžovatele, a to jím tvrzeným doložením příslušného povolení k provozování reklamních zařízení. Jak uvedeno výše, není povinností krajského soudu konkrétně reagovat na každou dílčí námitku stěžovatele a tu obsáhle vyvracet. Úkolem krajského soudu bylo vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace stěžovatele uplatněné v řízení, což učinil. Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[24] Stěžovatel se rovněž mylí, pokud má za to, že stavební povolení ze dne 21. 12. 1992 je dostačujícím povolením pro zřízení a provozování reklamních zařízení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z obsahu stavebního povolení, jímž byla povolena stavba oplocení a umístění velkoplošných reklam, nikterak nevyplývá, že by se jednalo také o povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Stavební povolení a taktéž veškerá podkladová stanoviska k němu byla vydána pro účely stavebního řízení a nelze je proto bez dalšího považovat za povolení silničních správních orgánů podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud shrnuje, že skutečnost, že reklamní zařízení byla zřízena na základě povolení stavebního úřadu, není pro posouzení existence povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nikterak právně relevantní. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018 – 35, v němž jednoznačně konstatoval, že „... zřízení reklamního zařízení na základě povolení stavebního úřadu nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích“.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti postavil svou obranu rovněž na tvrzení, že mu na základě souhlasu Policie České republiky svědčí dobrá víra a legitimní očekávání ohledně provozování reklamních zařízení. Nejvyšší správní soud se v bodě [20] rozhodnutí ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 – 84, ve skutkově obdobné věci vyjádřil k problematice posouzení dobré víry a legitimního očekávání následovně: „... *Dobrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by stěžovatel obdržel příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným. Stěžovatel však vůbec příslušné povolení neměl (resp. jej měl jen do 31. 12. 2011). I kdyby skutečně věřil, že je má, nemohla by jeho víra způsobit*

pokračování

nezákonnost výzvy vydané dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, podle něž silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Nejedná se přitom o sankci trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Stěžovatel nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovodit dobrou víru stěžovatele, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak de facto náležité povolení. Tento důsledek, který se stěžovatel snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.“. Krajský soud správně poukázal na citované rozhodnutí a konstatoval, že pokud stěžovatel neměl a nemá zákonem požadované povolení vydané silničním správním úřadem pro provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, nelze vůbec v dané věci dovozovat jeho dobrou víru či legitimní očekávání. Nejvyšší správní soud vzhledem k formulaci kasační námitky dodává, že ani souhlas Policie České republiky z roku 1992 vydaný za účinnosti zákona č. 135/1961 Sb. by neměl vliv na posouzení dobré víry ani legitimního očekávání stěžovatele ve vztahu k provozování reklamních zařízení. Je tomu tak proto, že jej nebylo možno ani v době jeho vydání podřadit pod povolení výjimky ze zákazu či omezení činnosti v silničních ochranných pásmech dle § 11 odst. 2 zák. č. 135/1961 Sb. Navíc ani za situace, kdyby stěžovatel skutečně věřil tomu, že souhlas Policie České republiky je zákonem stanoveným povolením, nemohla by jeho víra způsobit nezákonnost úkonů žalovaného dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

[26] Dále stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval právní úpravou problematiky reklamních zařízení před účinností zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud odkazuje na stránky 5 až 7 napadeného rozsudku, kde se krajský soud podrobně a pečlivě zabýval právní úpravou zřízení a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud se správně soustředil na rozhodné časové období pro rozhodnutí ve věci, a to jak na období před novelou č. 152/2011 Sb., tak po této novele. Nejvyšší správní soud v dané věci nespatřuje potřebu provést historický exkurz předmětné problematiky do ještě hlubší minulosti. Navíc ani stěžovatel sám neuvedl, z jakého konkrétního důvodu by tak měl krajský soud učinit.

[27] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku stěžovatele, že v roce 1992 považoval Policii České republiky za silniční správní orgán. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, Policie České republiky nebyla jako silniční správní orgán uvedena v § 3 odst. 1 zákona č. 135/1961 Sb., tudíž jí udělený souhlas v roce 1992 by nebylo možné považovat za povolení silničního správního úřadu ani ve smyslu předchozího znění zákona o pozemních komunikacích.

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud považuje za účelové i výtky stěžovatele, že krajský soud neučinil podrobný právní rozbor souhlasu Policie České republiky a neurčil konkrétní orgán oprávněný k vydání řádného povolení v roce 1992. Za situace, kdy krajský soud dospěl k názoru, že ve věci nebylo prokázáno stěžovatelovo oprávnění provozovat reklamní zařízení, by bylo zcela neefektivní a v rozporu se zásadou hospodárnosti činit podrobný právní rozbor souhlasu Policie České republiky a určovat, jaký konkrétní orgán měl stěžovatel požádat o vydání řádného povolení v roce 1992, když tak neučinil.

[29] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že byt uplatnil pouze formální námitky proti mapovému podkladu, jímž byla vymezena silniční ochranná pásma, nebyly tyto krajským soudem vypořádány. Jím uplatněné námitky směřovaly proti tomu, že u mapového podkladu není uvedeno, kým byl zpracován; kdy se tak stalo; kdo odpovídá za správnost; kdy bylo provedeno místní šetření za účelem zaměření. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud za účelem prověření zákresu silničního ochranného pásma v dotčeném území se nespokojil pouze s mapovým zákresem žalovaného, ale sám zhotovil a k důkazu na ústním jednání přečetl výstupy z internetových stránek stránky www.cs.wikipedia.org, týkající se údajů o vedení silnice I/41 v Brně-Komárově (č. l. 76 soudního spisu); tiskový výstup s obdobnými údaji z internetové stránky www.dalnice-silnice.cz (č. l. 77 soudního spisu); tiskové výstupy mapového zobrazení začátku silnice I. třídy I/41 z aplikace www.mapy.cz, podle údajů zjištěných v posledních dvou citovaných listinných důkazech, vč. průběhu silnice I. třídy č. 41 v úseku, kde jsou umístěny předmětné reklamní panely žalobce. Dále krajský soud k důkazu přečetl tiskové zobrazení fotomapy pozemků, na nichž jsou umístěny reklamní zařízení žalobce z aplikací www.sgi.nahlizenidokn.cuzk.cz/marushka (č. l. 80 soudního spisu); informaci o pozemcích, na nichž jsou panely umístěny (p. č. 562/1, 559, 558/3) z aplikace www.nahlizenidokn.cuzk.cz, včetně náhledu mapového umístění předmětných pozemků (č. l. 81 – 83 soudního spisu). Taktéž k důkazu provedl čtyři tisková zobrazení fotomap z místa, kde se nachází předmětná reklamní zařízení žalobce ze stránky www.mapy.cz (č. l. 84 - 87 soudního spisu, z nich na č. l. 84, 85 a 87 soudního spisu je tiskový výstup z uvedené stránky s využitím funkce „měření vzdálenosti a ploch“). Veškeré uvedené důkazy potvrdily vymezení silničního ochranného pásma v mapovém podkladu vypracovaném žalovaným. Krajský soud neprovedl důkaz listinami, které by byly zastaralé či získané z pochybných zdrojů. Je sice obecně známo, že provozovatelé internetových mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasný výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nevěrohodným pro dokazování. Navíc žádná chyba, která by měla za následek nesprávné posouzení skutkového stavu, v řízení nevyšla najevo a ani stěžovatel na žádnou takovou chybu konkrétně nepoukázal. Krajský soud v rámci hodnocení důkazů akcentoval, že stěžovatel nespороval obsah mapového podkladu, tj. konkrétní zakreslení silničního ochranného pásma v místech, kde jsou umístěny jeho reklamní zařízení. Přestože se krajský soud výslovně nezabýval jednotlivými formálními námitkami vůči mapovému podkladu žalovaného, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že dospěl ve světle dalších důkazů k závěru, že se jedná o věrohodný podklad v řízení. Nejvyšší správní soud pro zjevnou nadbytečnost nepřistoupil k zadání znaleckého posudku z oboru dopravy, jak požadoval stěžovatel, jelikož žalovaný a krajský soud zjistili skutkový stav bez jakýchkoli pochyb.

pokračování

V.

Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu